

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce K. K., zastoupeného Mgr. Jitkou Frejlachovou, advokátkou se sídlem U Malše 20, 370 01 České Budějovice, proti žalovanému řediteli Policie České republiky, služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 8. 2008, č. j. 1680/2008,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2008, č. j. 1680/2008, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 897,70 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou žalobcovy zástupkyně Mgr. Jitky Frejlachové, advokátky.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 31. 12. 2006 ustanovil ředitel Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie České Budějovice, žalobce k 1. 1. 2007 na služební místo vrchního asistenta Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie České Budějovice, referátu CPP Nové Hradky, jmenoval jej do služební hodnosti vrchního asistenta, přiznal mu hodnostní označení „podpraporčík“, zařadil jej podle § 116 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), a podle § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností

v bezpečnostních sborech (dále též „nařízení vlády“), do 4. tarifní třídy a 12. tarifního stupně, a určil mu celkový měsíční služební příjem ve výši 33 720 Kč (z toho základní tarif zvýšený o 10 % – 28 820 Kč, zvláštní příplatek 2000 Kč, příplatek za vedení 1000 Kč a osobní příplatek 1900 Kč).

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl ředitel služby cizinecké policie dne 13. 4. 2007; toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2008, č. j. 11 Ca 159/2007-45, a vráceno žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že povinnost plnit úkoly specialisty na mezinárodní dopravu, kamionovou dopravu v souvislosti s plněním úkolů a přípravou policistů referátu v této oblasti, kterou žalobci uložil bod 01.16 pracovní náplně, nelze podřadit pod žádné z vymezení činností odpovídajících 4. tarifní třídě: žalobci totiž byla uložena povinnost vykonávat činnost specialisty na daných úsecích, což však 4. tarifní třídě neodpovídá. Tato tarifní třída nepředpokládá výkon specializované činnosti, ale „pouze“ výkon služby při zabezpečování dohledu mimo jiné nad dopravou (bod 1). Rovněž z vymezení 4. tarifní třídy nelze dovodit, že by do této tarifní třídy mohli být zařazeni policisté mající povinnost přípravy ostatních policistů v této oblasti. V napadeném rozhodnutí dále chybí úvaha, zda lze pod vymezení 4. tarifní třídy zařadit i činnost podle bodů 01.02 a 02.01 pracovní náplně, tedy že žalobce v době nepřítomnosti vedoucího oddělení a jeho zástupce zastupuje tyto osoby ve vymezeném rozsahu práv, povinností a odpovědnosti, vyjma těch, které si vedoucí vyhradí (bod 1 ani bod 3 zmíněné tarifní třídy na tuto činnost nedopadá; navíc body 01.02 a 02.01 pracovní náplně nejsou příliš slučitelné). Protože soud zjistil, že některé z žalobcových pracovních povinností nekorespondují s vymezením 4. tarifní třídy, nezabýval se již tím, zda byla tarifní třída stanovena podle nejnáročnější činnosti.

V novém řízení žalovaný opět zamítl žalobcovo odvolání a napadené rozhodnutí potvrdil. Upozornil na závazný pokyn policejního prezidenta č. 170/2006, kterým se stanoví zásady systemizace služebních a pracovních míst v Policii České republiky a postup při přípravě a zpracovávání návrhů změn v systemizaci služebních a pracovních míst v Policii České republiky. Podle přílohy č. 3 tohoto závazného pokynu na výkonných organizačních článcích, kde je vykonávána hlídková služba, a pokud je to nezbytně nutné pro zabezpečení jejího efektivního řízení, lze zřídit funkci *vrchní asistent* s příplatkem za vedení. Funkci lze zřídit na každých 12 funkčních míst *asistent* ve 3. tarifní třídě. Na výkonných organizačních článcích služby cizinecké a pohraniční policie, u nichž je výkon služby organizován ve směnách, lze zřídit funkci *vrchní asistent* v tarifní třídě 04. Podle vzorové systemizace služebních a pracovních míst (rozkaz policejního prezidenta č. 144/2006), účinné od 1. 1. 2007, jsou na RCP Nové Hradky zřízeny tři funkce vrchního asistenta ve 4. tarifní třídě. Body 01.02 a 02.01 žalobcovy pracovní náplně skutečně nejsou souladné, nicméně po konzultaci s bývalým vedoucím RCP Nové Hradky dospěl žalovaný k závěru, že bod 02.01 je nerealizovatelný a že žalobce vždy zastupoval v omezeném rozsahu. Neodpovídal ani za odbornou stránku věci, kterou vypracovávali příslušníci zařazení v 5. a 6. tarifní třídě. Byl povinen hlásit vedoucímu nebo jeho zástupci všechny závažné případy nebo mimořádné události; pro tyto případy je mimo pracovní dobu v rámci každého útvaru policie určen jeden příslušník z vedení útvaru, který musí být vždy v dosahu.

V katalogu činností tedy chybí činnost vedoucího směny, to však neznamená, že náročnost této činnosti přesahuje náročnost 4. tarifní třídy; naopak spadá do rozsahu obecné charakteristiky této tarifní třídy, jak to stanovil ředitel bezpečnostního sboru ve vzorové systemizaci (§ 116 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. a příloha č. 1° zákona). Nejnáročnější činnost vedoucího směny je nejvíce podobná činnosti pod číslem 1.3.4.3 katalogu. Žalovaný si je vědom toho, že se nejedná o klasický výkon hlídkové služby, nicméně právě pro tyto případy platí výše zmíněná výjimka obsažená v závazném pokynu policejního prezidenta č. 170/2006. Ostatně výkon služby v rámci RCP organizuje a řídí vedoucí RCP nebo jeho

zástupce, nikoli vedoucí směny, který ve směně funguje pouze jako tzv. kontaktní příslušník. Neobstojí námitka, podle níž není žalobcovo zařazení do tarifní třídy v souladu s § 116 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť žalobce není vedoucím organizační jednotky, pouze vedoucím směny.

Ohledně bodu 01.16 žalovaný připustil, že z katalogu činností neplyne, že v rámci 4. tarifní třídy se vykonávají specializované činnosti, nicméně po konzultaci s ředitelstvím dopravní policie Policejního prezidia ČR (které zařadilo policisty služby dopravní policie do 3. tarifní třídy a policisty, kteří vykonávají stejnou činnost jako žalobce, zařadilo do 4. tarifní třídy) dospěl k závěru, že činnost specialisty pro mezinárodní dopravu, kamionovou dopravu spadá do pojmu „odborné specializované činnosti“, a zařazení do 4. tarifní třídy je tedy na místě. Přípravu policistů žalobce neprovádí – jedinou možnou přípravou k této činnosti je totiž absolvování kurzu „Kontroly ADR/AETR“, k jehož výuce není žalobce oprávněn. Povinnost stanovená žalobci v bodě 02.04 se neodvíjí od nejnáročnější činnosti, ale od příslušných zákonů, neboť je stanovena každému příslušníku.

Úhrnem tak žalovaný konstatoval, že některé body náplně práce (01.16) jsou zapsány neurčitě, nebo nadbytečně (02.01), což má zavádějící účinek, a činnosti se tak jeví složitější, než ve skutečnosti jsou. Žalovaný proto rozhodl o odvolání stejně jako v původním řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že do 31. 12. 2006 byl zařazen do funkce *policejní inspektor* v 8. platové třídě; teprve od 1. 1. 2007 v souvislosti se zařazením podle zákona č. 361/2003 Sb. byl nově povinen plnit úkoly specialisty na mezinárodní dopravu, kamionovou dopravu v souvislosti s plněním úkolů a přípravou policistů referátu v této oblasti. Odvolací orgán ve svém novém rozhodnutí sice po konzultaci s ředitelstvím dopravní policie Policejního prezidia ČR uvádí přesný popis činnosti takového specialisty, ovšem tím spornou otázku nijak neřeší. Podle žalovaného nepřísluší žalobci příprava příslušníků, žalobce však trvá na tom, že v takovém případě mu byla tato služební povinnost určena nad rámec jeho zařazení (kromě toho lze doložit, že žalobce skutečně několikrát připravil proškolení příslušníků).

Nad rámec zařazení jsou i body 01.02 a 02.01 pracovní náplně, jak to ostatně městský soud již konstatoval. Žalovaný k tomu uvedl pouze tolik, že platí pouze bod 01.02, a bod 02.01 je nerealizovatelný; tím nevyjasnil tyto rozporné body, a rozsah odpovědnosti plynoucí z těchto bodů je tak i nadále širší, než jak je vymezen pro 4. tarifní třídu. V praxi byl žalobce jako vedoucí směny při časté nepřítomnosti vedoucího a jeho zástupce služebně nadřazen všem přítomným policistům, a jeho rozhodnutí byla závazná i pro specialisty zařazené v tarifní třídě č. 5 a č. 6. Přes tvrzení žalovaného, že žalobce zastupoval pouze ve vymezeném rozsahu a že mimořádné události měl neprodleně hlásit, se v praxi stávalo, že žalobce musel situaci vyhodnotit okamžitě, a hned ji řešit. Co se týče bodu 02.04 pracovní náplně, povinnost zde stanovenou má obecně každý příslušník, ale žalobce musel podstoupit bezpečnostní prověrku pro stupeň „Vyhrazené“. Žalovaný porušil zákon i tím, že žalobci nestanovil tarifní třídu podle nejnáročnější činnosti, která se na služebním místě vyžaduje; žalobce byl podle své pracovní náplně povinen plnit i úkoly, které jsou nařízením vlády č. 104/2005 Sb. určeny k plnění zásadně příslušníkům zařazeným v 5. tarifní třídě.

Žalovaný se tak ani v novém rozhodnutí nezabýval konkrétním obsahem žalobcovy pracovní činnosti, jak jej k tomu zavázal soud – pouze zopakoval své závěry ze zrušeného rozhodnutí, zmínil se o svých neformálních konzultacích s dalšími orgány či osobami a vyložil pojem systemizace; tím však neodpověděl na sporné otázky. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na postoji, který zaujal v napadeném rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání konaném dne 16. 12. 2011 strany setrvaly na svých námitkách a závěrech.

Žaloba je důvodná.

Úkolem soudu v této věci bylo zhodnotit, zda žalovaný v novém řízení respektoval závazný právní názor soudu, který byl vysloven v rozsudku ve věci 11 Ca 159/2007. Zde soud vyslovil, že 4. tarifní třídě neodpovídá jednak bod 01.16 pracovního zařazení (specialista na dopravu, příprava policistů), jednak jí neodpovídá ani bod 01.02 (zastupování vedoucího ve vymezeném rozsahu), který navíc není vzájemně slučitelný s bodem 02.01 (odpovědnost za řádný výkon služby v době nepřítomnosti vedoucího).

Žalovaný se však závazným názorem soudu neřídil, pouze se v novém rozhodnutí pokoušel obšírněji vysvětlit, proč má pracovní náplň žalobce znít právě tak, jak byla původně zformulována, ačkoli soud dal ve svém předchozím rozsudku jasně najevo, že pracovní náplň žalobce takto zformulována být nemůže, má-li být žalobce zařazen ve 4. tarifní třídě, resp. že takto popsaná pracovní náplň odpovídá tarifní třídě jiné. Takto ale ani nové rozhodnutí žalovaného nemůže obstát.

Podle bodu 01.16 pracovního zařazení žalobce *plní úkoly specialisty na mezinárodní dopravu, kamionovou dopravu v souvislosti s plněním úkolů a přípravou policistů referátu v této oblasti*. I když soud v předchozím rozsudku uvedl, že tuto činnost specialisty nelze zařadit do 4. tarifní třídy, žalovaný přesto dospěl k závěru, že tato činnost do 4. tarifní třídy spadá, a to proto, že se jedná o *odbornou specializovanou činnost* ve smyslu přílohy č. 1 k zákonu č. 361/2003 Sb., která stanoví charakteristiky tarifních tříd příslušníků bezpečnostních sborů, zde konkrétně tedy charakteristiku 4. tarifní třídy [*Zajišťování širokého souboru činností s rámcově stanovenými vstupy, způsobem vykonávání a vymezenými výstupy, které jsou organickou součástí širších procesů (dále jen "odborné specializované činnosti"), kde jsou předmětem činnosti samostatné komplexní systémy složené ze samostatných sourodých systémů. Zajišťování uceleného souhrnu služebních úkolů (dále jen "služební agenda") ve věcně stejně zaměřené části úseku činnosti bezpečnostního sboru (dále jen "obor služby") s vymezenou územní působností nižšího stupně.*] Městský soud ale ve svém předchozím rozsudku nesrovnával konkrétní pracovní zařazení žalobce s některou z charakteristik podle přílohy č. 1 zákona, nýbrž s katalogem činností ve výkonu služby v Policii ČR (položka 1.3 katalogu), který je přílohou prováděcí vyhlášky č. 104/2005 Sb.; podle jeho názoru nespadá pracovní činnost tak, jak je popsána v bodě 01.16 pracovního zařazení, do žádného ze čtyř okruhů činností vymezených v katalogu. Žalovaný konstatoval, že podle jeho názoru tam tato činnost spadá; tím ale nevyhověl závaznému názoru městského soudu, a již jen z tohoto důvodu nemůže rozhodnutí obstát. Není zřejmé, proč žalovaný tento bod pracovní náplně nevypustil nebo nezměnil, pokud je podle jeho vlastního názoru formulován neurčitě.

Podobně to platí i o bodu 01.02. Soud v rozsudku uvedl (str. 4, třetí odstavec), že jakkoli je tu žalobci svěřeno zastupování omezené (*V době nepřítomnosti vedoucího oddělení a jeho zástupce je zastupuje ve vymezeném rozsahu práv, povinností a odpovědnosti, vyjma těch, které si vedoucí útvaru vyhradí*), je zde uložený rozsah odpovědnosti podstatně širší, než je vymezen pro 4. tarifní třídu. Žalovaný na dvou stranách svého rozhodnutí zdůvodnil, že podle obecných kritérií *patří* tato činnost do 4. tarifní třídy; tím však nerespektoval názor soudu.

Do třetice žalovaný neodstranil ani rozpor mezi body 01.02 a 02.01, jak mu to soud uložil. Je-li bod 02.01 ve skutečnosti nerealizovatelný, jak žalovaný ve svém novém rozhodnutí potvrdil, není jasné, proč byl v pracovní náplni žalobce ponechán navzdory závaznému názoru soudu.

Rovněž soud dává žalobci za pravdu v tom, že rozpory, které v pracovní náplni spatřoval zdejší soud ve věci 11 Ca 159/2007, nebylo možno odstranit pouhými konzultacemi

(mimoprocesními a ve spisu nijak nezachycenými) s bývalým žalobcovým nadřízeným či s jiným útvarem policie. Závazný právní názor soudu není dogmatem: správní orgán se od něj může odchýlit, pokud novým dokazováním zjistí skutkový stav odlišný od toho, z něž vycházel soud. Žalobce tvrdil, že zastupoval vedoucího v plném rozsahu, leckdy i bez možnosti s ním konzultovat (tedy že jeho práce odpovídala vymezení v bodě 02.01 pracovní náplně), a že školil policisty (resp. připravoval pro ně informační materiály) v oboru mezinárodní kamionové dopravy (v souladu s bodem 01.16 pracovní náplně). Správní orgán tato tvrzení i v novém rozhodnutí popřel, aniž by to však podložil nějakým novým důkazem.

Jelikož žalovaný nerespektoval závazný názor soudu vyslovený v předešlém rozsudku, zrušil soud napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.); v něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) – tj. nemůže při nezměněném skutkovém stavu setrvat na tom, že žalobce byl právem zařazen do 4. tarifní třídy, a přitom ve vymezení jeho pracovní náplně ponechat činnosti, které se podle rozsudku ve věci 11 Ca 159/2007 vymykají charakteristice této tarifní třídy, resp. jsou náročnější.

Žalobce byl v tomto řízení úspěšný, a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu proto náleží náhrada nákladů řízení. Ty jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2000 Kč a odměnou advokátky za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) zákona č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) ve výši 3 x 2100 Kč, včetně paušálních výdajů spojených s těmito úkony ve výši 3 x 300 Kč (odměna advokátky tedy činí 7200 Kč). K tomu se dále připočítává cestovné advokátky k jednání u soudu, a to ve výši 1817,70 Kč. Cesta z Českých Budějovic do Prahy a zpět představuje celkem 320 kilometrů, dle vyhlášky č. 377/2010 Sb. činí základní sazba dle § 1 písm. b) této vyhlášky 3,70 Kč za kilometr, doložená průměrná spotřeba vozidla advokátky činí 6,26 litrů (aritmetický průměr spotřeb 7,9 l – 4,9 l – 6 l podle technického průkazu vozidla) na 100 kilometrů a cena benzínu automobilového 95 oktanů činí dle § 4 písm. b) citované vyhlášky 31,60 Kč. Dále advokátce náleží náhrada za proměřený čas dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu za čas strávený na cestě z Českých Budějovic do Prahy a zpět: cesta jedním směrem trvá 3 hodiny, tj. celkem za dvanáct půlhodin po 100 Kč náleží 1200 Kč.

Jelikož je žalobcova zástupkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku, kterou je povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů (tato částka představuje $7200 + 1200 = 8400$ Kč, 20% daň z této částky činí 1680 Kč). Celkem tedy žalobci na nákladech řízení náleží $(2000 + 7200 + 1200 + 1680 + 1817,70) = 13\,897,70$ Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 16. prosince 2011

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková